

Anna Grue

NOVELLER

ERTROB

POLITIKENS FORLAG

BEEEEEP-BEEEEEP

“Går du allerede, Jette?”

“Jeg har aftalt med Gunnar, at jeg tager en halv fridag i dag. Min mor kan ikke overskue at rydde min fars garderobe alene.”

Telefonen bag receptionsskranken begyndte at ringe.

“Det kan da heller ikke være nemt for hende,” sagde Lise. “Hvor længe var de gift?”

“Næsten seksogfyrre år.”

Lise rakte ud efter den kimende telefon. “Undskyld, jeg er nødt til at tage den. God tur, Jette. Kør forsigtigt!”

Jette krydsede langsomt parkeringspladsen. Solen skinnede, foråret var ved at blive til sommer. Hun glædede sig til den korte biltur vestpå. Tre kvarter, måske endda en lille time, i total ensomhed. Og det samme den anden vej. Ahhh. Ingen børn, ingen mand, ingen kolleger, ingen kunder, ingen chef. Ingen spørgsmål at besvare, ingenting at tage stilling til. Bare helt alene i komplet stilhed ... Hun startede motoren, tog solbriller på og trillede ud fra parkeringspladsen.

Efter få minutters kørsel ringede mobilen nede i tasken. B E E E E P - B E E E E P. Pokkers. Den havde hun glemt. B E E E E P - B E E E E P. Hun lod den ringe, mens hun afsøgte vejsiden for en ledig plads. B E E E E P - B E E E E P. Jette nægtede at tale i håndholdt telefon under kørslen. B E E E E P - B E E E E P. Godt, at hun ikke var nået ud på motorvejen endnu. Endelig holdt den op med at ringe. Hun holdt ind til siden og famlede telefonen frem. Hendes mor. Jette satte mobilen i opladeren,

tog headsettet på og besvarede opkaldet, mens hun ventede på et hul i trafikken.

“Hej, mor. Du har ringet?”

“Jeg ville bare høre, om du er på vej?”

“Det er jeg da. Jeg sidder i bilen.”

“Hvor langt er du?”

“Folehaven. Du skal ikke vente mig før tidligst om tre kvarter, vel?”

“Er der meget trafik?”

“Nej, det ikke så slemt. Og det er endda fredag. Det er godt nok noget andet end i myldretiden.”

“Kør forsigtigt.”

Jette var nu nået til motorvejen og satte farten en smule op. Trafikken gled stille og roligt, folk flettede ind og ud, holdt tilbage for hinanden og kørte ikke for tæt på. Det var, som om det smukke forårsvejr arbejdede sig helt ind i hjernernes humørcentre. Hvis der da var noget, som hed sådan, tænkte Jette. Det lød forkert, ikke? Humørcenter. Som om det var et ord, man selv havde fundet på. Eller navnet på en spøg og skæmt-butik.

Hun passerede afkørslen til Tåstrup, fortsatte mod Roskilde, forbi skiltet mod Trekroner og nåede lige at tænke, at her, lige her, ville kødannelsen være begyndt, hvis det havde været i myldretiden. Kun to skaldede spor førte motorvejstrafikken forbi Roskilde-området, og det resulterede naturligvis i massive trafikpropper. Jette havde faktisk ventet at slippe helt for den slags i dag, hvor trafikken gled så gelinde, men pludselig skete det alligevel. Bilerne foran hende holdt fuldstændigt stille, de bagerste med havariblinket tændt.

I det samme ringede mobilen igen. BEEEEP-BEEEEP.

“Det’ Jette.”

“Gunnar her.”

“Hej.”

“Jeg ved godt, du har taget en halv fridag, men ... Kunne du ikke holde en hel dag fri i næste uge i stedet? Du bliver kun noteret for en halv, selvfølgelig.”

“Jeg sidder altså på motorvejen, Gunnar.”

“Ja, jeg ved det godt, men ... Helle måtte gå syg hjem, Henning er på kursus, og der er ingen til at tage sig af telefonerne i nonfoodsektionen.”

“Hvad med Lise?”

“Hun har rigeligt at se til. Der er en leverance til finnerne, som er gået helt galt. En computerfejl, siger de. Hun kan overhovedet ikke beskæftige sig med andet lige nu. Telefonerne gløder i nonfood, Jette. Receptionen kan simpelthen ikke nå at tage sig af dem alle sammen. Hvor hurtigt kan du være tilbage?”

“Jeg sidder fast i en trafikprop ved Roskilde lige nu, så det er det umuligt at sige noget om. Desuden har jeg lovet min mor, at ...”

“Jeg aflyser et møde og dækker ind for dig, til du er tilbage. Skynd dig.” Han lagde på.

For den da også. Skulle hun nu til at ringe til sin mor og aflyse deres eftermiddag sammen? Det havde hun godt nok ikke meget lyst til. Hendes mor hadede, når man ændrede planer. Jettes finger rørte næsten hurtigkaldknappen til morens nummer, da ... B E E E E P - B E E E E P. Et nummer, hun ikke kendte.

“Det’ Jette.”

“Hej, Jette, det er Anne Jørgensen.”

“Øh ...”

“Anne. Din overbo.”

“Åh, selvfølgelig. Undskyld. Hej, Anne.”

“Jeg er ked af det, men du er nok nødt til at komme hjem hurtigst muligt. Du eller din mand.”

“Hvad er der sket?”

“Jeg er ved at få lavet nyt badeværelse, og så gik der et eller andet helt galt med et vandrør, mens håndværkerne var ude for at spise frokost. Hele mit badeværelse og den lange gang står under vand, siger de, og der er jo ikke så mange steder, det kan løbe hen – andet end ned. Jeg tør næsten ikke tænke på, hvordan der ser ud nede hos jer nu.”

“For fanden da også. Hvor slemt er det?”

“Jeg ved det ikke. Jeg har ikke engang set min egen lejlighed. Håndværkerne ringede bare og bad mig give dig besked.”

“Jamen, hvor er du?”

“I en kø ved Helsingør. Der er noget vejarbejde.”

“Og jeg sidder i en trafikprop ved Roskilde.”

“Typisk. Har viceværtten din nøgle? Jeg kunne bede ham låse håndværkerne ind, så de kan se, hvor skidt det står til.”

“Ja, det har han, men ... katten er alene hjemme, og ... Vent lige med at gøre noget, Anne. Jeg prøver at få fat på min mand.”

Netop som Jette afsluttede samtalen, begyndte bilerne foran at køre fremad. To meter, fire meter, tyve meter. Så holdt de igen stille. Jette ringede til Martins mobil. Intet svar. Én gang til – med samme resultat. Hun sendte en sms: “Ring straks. Hvor er du?” Dumt spørgsmål, tænkte hun, sekundet efter hun havde trykket “Send”. Han var selvfølgelig på arbejde. Han sad vel i møde eller noget. Martin havde lovet at hente begge børn på fritidshjemmet i dag, så Jette ikke skulle stresse oppe hos moren. Det var svært nok i forvejen at skulle pakke farens personlige efterladenskaber med den sørgende enke cirklende om sig. Tidspres ville ikke ligefrem lette processen.

I det samme så hun blå blink i bakspejlet. En motorcykelbetjent drønedede af sted i nødsporet. Han forsvandt over en bakketop langt forude, forbi rækken af strandede biler. I de følgende minutter kom flere udrykningskøretøjer susende forbi. En ambulance. En politibil. To brandbiler. En lægeambulance. Hold da op, tænkte Jette. Det ser voldsomt ud. Hun ringede til sin chefs direkte nummer.

“Gunnar?”

“Ja?” Han lød helt stakåndet af stress.

“Den her trafikprop rokker sig ikke. Jeg tror, der er sket en større ulykke længere fremme, og vi ...”

“Bare kom herind, så hurtigt du kan.” Han afbrød samtalen, før hun kunne nå at sige mere.

Jette ringede til sin mor.

“Hej, mor, det er mig igen.”

“Nå, hej, skat. Er du lige om hjørnet? Jeg har sat kaffe over.”

“Jeg sidder fast i en trafikprop. Ved Roskilde.”

“Er du ikke kommet længere?”

“Jeg tror, der er sket en stor trafikulykke længere fremme.”

“Uha da. Men der er selvfølgelig altid nogen, der ikke kan komme hurtigt nok af sted. Er det en af de der spøgelsesbilister?”

“Jeg ved det ikke. Jeg kan ikke se noget. Jeg ved bare, at vi hverken kan komme frem eller tilbage.”

“Jeg hælder bare kaffen på termokande. Det skal du ikke spekulere på. Men det var sødt af dig at give besked.”

“Mor ... Jeg kommer slet ikke i dag.”

“Hvad siger du? Du er da ikke involveret i den ulykke, vel?”

“Nej, nej, overhovedet ikke. Men der er en nødsituation inde på arbejde, så jeg er nødt til at tage tilbage og ...”

“Åhr, Jette. *Det er jeg sørme ked af.*”

“Det er jeg også. Min chef bliver ved med at ringe. Der er også noget med en vandskade i lejligheden, og jeg kan ikke få fat på Martin, så ...”

“Jeg havde sådan glædet mig.”

“Vi gør det i næste uge, ikke? Så kan jeg komme fra morgenstunden. Jeg får en hel fridag i næste uge for at komme tilbage i dag.”

“Ja.”

“Mor, du må ikke blive ked af det. Nu får vi en hel dag sammen i stedet, ikke?”

“Jo ... Jo, selvfølgelig. Farvel, min skat.”

“Farvel.”

Bilerne i den venstre kørebane begyndte langsomt at trille fremad. Efter et par minutter var den blå firehjulstrækker, som havde holdt ved siden af Jettes bil, næsten halvtreds meter foran. Typisk. Hun valgte altid den forkerte kø. Et øjeblik overvejede hun at forsøge at komme ind i den anden bane, men inden hun havde truffet en beslutning, holdt også den række biler stille.

Der var gået et kvarter, siden hun havde skrevet sms'en til Martin. Hun ringede ham op igen. Stadig intet svar. Ny sms: “Martin, ring til mig. Haster.”

I bilen, der nu var kommet til at holde ved siden af hende, sad en ung kvinde og røg. Jette ville pludselig ønske, det var hende. Hun havde været røgfri i over ni år, siden hun blev gravid første gang. Alligevel skete det stadig, at trangen kom over hende, især når hun var fysisk træt eller befandt sig i pressede situationer. Hvilket man jo måtte sige, at hun gjorde lige nu. Hun tjekkede handskerummet, vel vidende, at der selvfølgelig ikke lå nogle cigaretter dér. De havde ikke engang haft den her bil, mens hun var ryger. Hun røg kun ved festlige lejligheder, og den slags var der såmænd ikke for mange af i bilen.

Jette tog en hurtig beslutning. Hun steg ud og bankede på den anden bils siderude. Den unge kvinde rullede ned og betragtede Jette med et mistroisk blik under det lange, sorte pandehår, mens et brøl af høj popmusik stod ud ad det åbne vindue. "Ja?"

"Undskyld, men ... Kunne jeg ikke få lov at købe en cigaret af dig?"

Det anspændte ansigt bløddes op i et smil, som Jette omgående genkendte. Det særlige ryger til ryger-smil, som man aldrig oplever, efter man er holdt op. "Selvfølgelig. Du kan få en smøg. Jeg vil sgu ikke ha' noget for den."

"Jamen, jeg har penge her ..." Jette holdt to enkroner frem.

"Nej, nej. Det er da ellers fandens til sted at løbe tør for smøger, hvad?" Hun smilede stadig. "Har du ild?"

"Nej." Jette lånte den unge kvindes lighter og rettede sig op. Hun stod i solen, midt på motorvejen, med standsede biler, så langt øjet rakte til begge sider. Hun tændte cigaretten og blæste røgen ud i en lang, blå stråle, der opløstes med det samme i den lette vind.

Hun bøjede sig ned og rakte lighteren tilbage. "Tusind tak skal du ha'," råbte hun for at overdøve musikken. "Det var sødt af dig."

Den anden vinkede med to fingre, mens sideruden lukkede sig om Lady Gaga. BEEEEEP-BEEEEEP. Mobilens ringede inde i Jettes egen bil.

"Det' Jette."

"Anne igen. Jørgensen. Overboen."

"Jeg har prøvet at få fat i min mand, men han ..."

"De var nødt til at låse sig ind, Jette. Vandet er løbet helt ned i stue-

lejligheden, så de måtte lige finde ud af, hvordan det ser ud hos jer på første.”

“Så viceværtten låste dem ind?”

“Ja. Jeg gav ham dit mobilnummer, så han ringer nok om lidt.”

“Sidder du stadig fast i trafikken?”

“Ikke mere. Jeg er næsten hjemme.”

“Jeg er altså helt låst fast her. Der sker ingenting. Kan jeg ikke få dig til at gøre mig en tjeneste, Anne?”

“Jo da.”

“Gider du gå ind i vores lejlighed og tjekke, om katten har det godt? Luk hende ind i ... stuen eller soveværelset eller et andet sted. Et rum, hvor håndværkerne ikke behøver at komme, mener jeg.”

“Den klarer jeg. Vi ses.”

“Det gør vi.”

Jette røg langsomt cigaretten færdig. Det var en sær fornemmelse. Hun nød den og fik kvalme. På én gang. Den unge kvinde i nabobilen fangede hendes blik et par gange og gentog den lille tofinger-vinken. Jette vinkede tilbage og gjorde sig umage for at se ud, som om smøgen var ren nydelse.

B E E E E P - B E E E E P.

“Hvor bliver du af?” Det var Gunnar.

“Jeg kan ikke stille noget op, Gunnar. Det er en trafikulykke.” I det samme for endnu en ambulance forbi i nødsporet. “Der bliver ved at komme flere udrykningskøretøjer. Jeg tror, det er ret omfattende.”

“Så må du klare den her samtale fra bilen. Werner Haussmann er helt oppe i det røde felt over et eller andet med den nye fragtmand. Jeg giver ham dit mobilnummer.”

“Jamen, det kan jeg da ikke, Gunnar. Jeg kan ikke hjælpe ham, når jeg sidder her uden min computer. Jeg kan hverken tjekke i databasen eller komme ind på trackingsitet. Jeg aner ikke, hvad jeg skal sige til ham.”

“Så find ud af det. Haussmann er *din* kunde, Jette. Han ringer dig op.”

Jette havde tårer i øjnene af raseri, da hendes chef havde lagt på. Hvad bildte han sig ind? For syttende gang tænkte hun på at finde sig et andet job. Hun havde spildt tid og energi nok på den klaphat og hans møgfirma efterhånden.

BEEEEEP-BEEEEEP.

“Det er mor igen. Undskyld, jeg tænkte vist kun på mig selv lige før.”

“Det er da helt i orden.”

“Sidder du stadig fast?”

“Ja.”

“Sagde du noget med en vandskade?”

“Jeg ved ikke, hvor slemt det er. Min overbo har haft en vandskade, og nu tjekker de, om der også er sket noget nede hos os.”

“Åh, *det* er ikke sjovt med en vandskade. Jeg kan tydeligt huske, dengang vores kælder blev oversvømmet. Der stod fyre centimeter vand over det hele. Jeg måtte smide ud for en formue. Kan du huske det, Jette? Møbler og bøger og de dér dejlige dyner fra mormor ... Alt var ødelagt.”

“Ja, det var ikke så godt.”

“Og din far var rasende, fordi Falck kun ville låne os to affugtere til den store kælder. Hver af dem kunne kun klare et eller andet bestemt antal kvadratmeter, jeg kan ikke huske hvor meget, og far havde regnet ud, at ...”

“Mor, jeg er nødt til at holde telefonen fri. Jeg venter et opkald fra arbejdet.”

“Jamen, så skal jeg nok se at humme mig. Jeg ville jo bare lige sige, at ... Farvel, min pige. Pas godt på dig selv.”

Jette nåede lige at afbryde, så: BEEEEEP-BEEEEEP.

“Hej, Martin. Endelig!”

“Sorry. Jeg kunne ikke komme til at svare ... Jette, du må hente Emma på fritteren i dag.”

“Det kan jeg simpelthen ikke, Martin. Jeg er ikke engang nået op til mor, og de kimer mig ned fra arbejde, mens jeg sidder fast i en trafikprop. Du er nødt til at tage hjem og ...”

“Du er nødt til at hente Emma. Jeg er på skadestuen med Jonas, og det kan vist godt trække lidt ud.”

“Med Jonas? Hvad er der sket?” Jette kunne mærke, hvordan resten af verden forsvandt. Trafikproppen, Gunnar, Werner Haussmann, overboen, vandskaden, katten og hendes fars efterladenskaber. Væk. Der var kun én ting, der fyldte hendes hjerne nu. “Er han kommet til skade?”

“Han har brækket venstre håndled og trykket et par ribben. Og så mener de, han har fået en grim hjernerystelse, så de beholder ham natten over. Han har det okay, men han har fået sig en forskrækkelse, og jeg vil ikke gå fra ham.”

“Hvordan skete det?”

“Han faldt ned fra halvtaget over cykelstativerne.”

“Henne på skolen? Hvad skulle han på det tag?”

“Det vides ikke.”

“Er han der? Kan jeg tale med ham?”

“Du må love ikke at spørge ham ud ...”

“Selvfølgelig.”

“Du får ham lige.”

“Mor?”

“Hej, Jonas. Det var noget værre noget, hvad?”

“De siger, jeg skal ligge helt stille uden at lave noget. Jeg må ikke engang se fjernsyn.”

“Ja, sådan er det at have hjernerystelse. Men lad os nu se. Det går nok snart over. Hvordan har du det?”

“Det gør ondt i siden, når jeg trækker vejret.”

“Så hold op med det.”

Han lo, men stoppede brat. “Av! Det gør endnu mere ondt, når jeg griner.”

“Undskyld. Du, Jonas?”

“Ja.”

“Jeg kommer, så snart jeg kan. Jeg sidder fast i en trafikprop lige nu, langt væk ude på landet.”

“Okay. Far vil godt tale med dig igen.”

“Vi ses, skat.”

Bilkøen til venstre begyndte igen at køre langsomt frem. Den blå firehjulstrækker overhalede igen og var kommet helt uden for synsvidde, før køen standsede igen.

“Jette?”

“Ja.”

“Du må prøve at få en af de andre forældre til at tage Emma med hjem, hvis du ikke kan nå det.”

“Jeg finder ud af noget.”

“Hvad var det egentlig, der hastede så meget? Dine sms'er lød lidt ...?”

“Åh, det kan være lige meget nu. Vi snakkes ved senere.”

Det var højre køs tur igen. De bevægede sig et par hundrede meter i begravelsesfart og stoppede så. Jette holdt nu side om side med den blå firehjulstrækker. Der sad en ældre, solbrændt mand bag rattet. Han havde en imponerende anderumpe af næsten hvidt hår. Han så ikke på hende, men stirrede lige frem, kæberne klemte krampagtigt sammen. Måske skulle den stakkels mand tisse, nåede Jette lige at tænke, før det gik op for hende, at det skulle hun faktisk også selv. Tisse, altså.

BEEEEEP-BEEEEEP.

“Anne her. Jeg står i din lejlighed, og det er ikke så slemt. Der er nogle store skjolder i loftet i entreen, og det drypper ned ude på badeværelset, men det er ikke katastrofalt.”

“Åh, gudskelov. Og Sheeba?”

“Katten? Den sidder inde i stuen og ser fornærmet ud. Jeg har sat dens kattebakke og lidt vand derind. Skal jeg også give den noget mad?”

“Nej, hun skal nok klare sig. Tak. Hvordan ser det ud oppe hos dig selv?”

“Det vil du slet ikke vide. Jeg flår hovedet af den vvs'er, næste gang jeg ser ham.”

“Hvad så nu?”

“Falck kommer og kigger på alle de berørte lejemaal, som de udtrykker det. Viceværtten låser dem ind.”

“Tak for hjælpen, Anne.”

“Selv tak. Kig op en dag, ikke?”

“Jo tak,” sagde Jette og lagde på. Måske skulle man gøre det, tænkte hun. Hun virkede da egentlig meget flink, hende Anne.

B E E E E P - B E E E E P. Hun så på nummeret. Det var et tysk nummer. Werner Haussmann, selvfølgelig. B E E E E P - B E E E E P. Han kunne godt være meget temperamentsfuld, når det stak ham. Jette forestillede sig, hvordan det ville være at sidde her og skændes med ham på tysk, uden adgang til de nødvendige informationer. B E E E E P - B E E E E P. Nej, hun orkede altså ikke. Hun måtte have fat i én, der kunne hente Emma. Det måtte være hendes første prioritet lige nu. B E E E E P - B E E E E P. Haussmann kunne rende hende noget så grusomt. B E E E E P - B E E E E P. Gav han da aldrig op?

Endelig stoppede ringesignalerne, og Jette kunne tænke klart igen. Hun brugte mobilen til at gå på nettet, fandt frem til skolens hjemmeside, loggede sig ind og fandt listen med klassens forældre. Noterede fire af dem ned, Emmas fire bedste venner. Hjemmenummer, mobilnummer, arbejdsnummer.

Køen til venstre kørte igen, stadig meget langsomt, men lidt mere stabilt. Firehjulstrækkeren forsvandt igen ud af syne. Jette begyndte at ringe til Emmas klassekammerater. Der var ikke noget at gøre hos de første to. Familiebesøg og forpligtelser og almindelig travlhed. Desværre nej. Først ved nummer tre var der bid. Tasjas mor skulle nok tage begge piger med hjem, og Emma kunne sagtens blive og sove, hvis det skulle blive nødvendigt.

Lidt efter var det igen blevet højre kø tur til at trille fremad. Da Jette havde nået bakkens top, standsede de igen. Herfra kunne hun faktisk skimte ulykkesstedet. Der stod en betjent og dirigerede bilerne forbi én efter én. Masser af blå blink, folk i orange neonveste, en skriggul ambulance, nej, to. Den ene af brandbilerne stod parkeret på tværs af det inderste spor, nødsporet og et stykke ud i rabatten, og da motorvejens modsatte kørebane var spærret af noget vejarbejde, gik det ualmindeligt langsomt med at få afviklet trafikken. Jette stod ud af bilen for at

se, om hun kunne få øje på de implicerede biler, men uden held. Hvad skulle hun også det for, tænkte hun og satte sig tilbage i bilen. Det ragede jo ikke hende. Desuden var det sværere at holde sig, når hun stod oprejst.

BEEEEEP-BEEEEEP. Hun tjekkede displayet, før hun svarede. Gunnar.

“Hvad fanden har du gang i, Jette? Hausmann har ringet og ringet, men halvdelen af tiden er du optaget, og resten af tiden tager du den ikke ... Hvad sker der? Er du på vej?”

“Jeg kommer ikke, Gunnar. Jeg sidder stadig i den trafikprop. Her har været en stor ulykke, og det tager tid at få ryddet vejen.”

“Derfor kan du vel godt holde linjen åben, ikke? Jeg sagde jo til dig, at Hausmann ville ringe.”

“Jeg taler med ham i morgen tidlig.”

“Det er bare ikke godt nok, Jette. Manden er hvidglødende af raseri. Venter du til i morgen, tvivler jeg på, han stadig er kunde hos os. Nu ringer du ham op, og så ...”

“Jamen, jeg kan ikke, for ...”

“Nægter du?”

“Hør nu efter. Min søn er lige kommet på hospitalet med en slem hjernerystelse, der er vandskade i lejligheden, min mor har brug for mig, jeg skal hente min datter ...” Jette kunne mærke, hun var tæt på at græde. “Jeg ... kan ... ikke overskue ... MERE!” råbte hun og afbrød forbindelsen.

Hun sad og trak vejret dybt et par minutter. Imens begyndte telefonen igen at kime i sin holder. BEEEEEP-BEEEEEP. Gunnar igen. BEEEEEP-BEEEEEP. Hun gad simpelthen ikke tale med ham. BEEEEEP-BEEEEEP. Hun lod den ringe.

Der var et par minutters pause. Køen til venstre kørte frem, så køen til højre og den til venstre igen, efterhånden som de to rækker biler flettedes sammen til én. Jette kunne se den ene af de forulykkede biler. En knaldrød, lille øse. Suzuki, så det ud til. Fronten og venstre side var trykket helt ind, og der var tydelige spor efter en skæremaskine. Bilens

fører var altså blevet skåret fri. Var det overhovedet muligt at overleve sådan en omgang? Jette håbede det på en måde ikke. De, der havde siddet i den bil, måtte have så svære skader, at de faktisk ville være bedre tjent med ... Hun kom pludselig til at tænke på Jonas, der lå i sin hospitalsseng og ikke kunne forstå, hvor hun blev af. Hun fik tårer i øjnene.

B E E E E P - B E E E E P. Det var ikke Gunnar, men hendes mor. B E E - E E P - B E E E E P. Godt så. Jette pudsede næsen og tog en dyb indånding for at få styr på stemmen. B E E E E P - B E E E E P. Hun tog den, håbede, hun lød normal.

“Det’ mig.”

“Jamen, Jette da. Hvad er der da galt?”

Ved lyden af sin mors stemme brød Jette definitivt sammen. Snot og tårer strømmede ud af hende, mens hun hakkede sig igennem hele historien om Jonas og hospitalet og Emma og Tasja og vandskaden og katten og den tyske kunde og den røde Suzuki, hvor der garanteret ikke havde været nogle overlevende, og Gunnar og Martin og ...

Hendes mor lod hende græde færdig uden at kommentere strømmen af ulykker med andet end nogle små, trøstende lyde.

“Hvad ville du egentlig?” spurgte Jette, da hun havde genvundet kontrollen.

“Åh, jeg ville bare sige, at du ikke skulle tænke mere på fars tøj. Jeg har puttet det hele i nogle sorte sække, og naboen tager det på genbrugspladsen.”

“Nå, jamen ... Flot, mor. Det var da flot, du kunne overvinde dig selv og få det gjort.” Jette pudsede næse. “Føles det ikke helt rart?”

“Du behøver altså slet ikke at bruge en hel feriedag på mig i næste uge. Det var bare det, jeg ville sige.”

“Åh, mor.”

“Nej, jeg ved jo, du har nok at gøre. Du skal da ikke have alt det besvær.”

“Mor ...”

“Farvel, min skat.”

Ej, skulle hun nu også have dårlig samvittighed over *det*?

BEEEEEP-BEEEEEP. Gunnar igen. Okay, så.

“Det’ Jette.”

“Tre ting,” sagde han med en stemme, der var stiv af vrede. “For det første skal du aldrig komme med så mange forskellige undskyldninger på én gang, når du har kvajet dig. Det stinker langt væk. For det andet ...”

“Jamen ...”

“Lad mig lige få lov at tale ud. For det andet så har vi ikke længere Hausmann som kunde. Jeg håber, du er klar over, at det er en omsætning på to komma tre millioner, vi går glip af på grund af din uansvarlige opførsel. Om året!”

“Åh, *det* er jeg vel nok ked ...”

“For det tredje skulle du *aldrig* have smækket røret på i øret på mig. Det var dråben, at du ved det. Du kan komme og rydde dit skrivebord i morgen. Nu får du al den tid, du vil have, til dine unger og din mor, og hvad det ellers er, der tager al din tid.”

“Jamen, Gunnar, det kan du da ikke.”

“Vent og se.”

“Skal man ikke først have en skriftlig advarsel og ...”

“Den tager jeg med vores advokat. Kommer det til at koste firmaet en eller anden bod, så betaler vi gerne den for at slippe for dig.” Han lagde på.

Jette sad lidt og stirrede frem for sig, forbløffende upåvirket af, hvad der lige var sket. Måske var det chokket.

I mellemtiden var hun nået helt frem til ulykkesstedet. Hun kunne nu også se den anden ulykkesbil, en sølvgrå VW Golf, der var delvist udbændt. Det tilsødede skrog stod i en pøl af hvidt skum. Et par redningsarbejdere stod og holdt et tæppe op som en skærm ved siden af bilvraget. Jette vidste, at hvis hun havde haft muligheden, så ville hun have overbegloet den sikkert ilde tilredte krop på asfalten, og hun vidste også, at synet ville have forfulgt hende i ugevis herefter. Hun fyldtes af en dyb taknemmelighed, fordi redningsfolkene tænkte på den slags.

Beskyttede tilskuerne mod deres egen nysgerrighed, samtidig med at de sikrede ofrene en smule værdighed.

B E E E E P - B E E E E P. Igen. Åh, det var Martin.

“Ja?”

“Det er mig. Hvorfor fanden har du ikke givet besked i fritteren?”

“Hvad mener du?”

“Tasjas mor kom for at hente pigerne, men personalet ville ikke udlevere Emma, fordi det ikke var aftalt, og fordi Emma selvfølgelig heller ikke havde hørt om, at hun skulle derhen. Så stod Tasjas mor dér og følte sig helt åndssvag.”

“Åh.”

“Ja, åh. De prøvede at ringe til dig, men der blev ved at være optaget. Og til sidst fik de så fat i mig.”

“Men jeg troede, jeg havde masser af tid.” Jette skævede til uret i instrumentbrættet. “Den er kun lidt i tre.”

“Tasjas mor henter altid tidligt. Det ved du da.”

“Men hvor er de så nu? De er gået hjem, ikke? Hjem til Tasja, mener jeg?”

“Jo, jo, men Emma nåede selvfølgelig at blive helt ude af sig selv, da hun hørte Tasjas mor og pædagogerne stå og snakke om dig og en trafikulykke og Jonas på hospitalet. Jeg måtte tale med hende længe, før hun faldt så nogenlunde ned igen. Og imens lå Jonas inde på stuen og var urolig, fordi jeg måtte gå udenfor, mens jeg talte i mobil. Han har ondt, og ... For fanden da, Jette.”

“Undskyld.”

“Hvor langt er du?”

“Jeg er fremme ved ulykkesstedet nu. Det ser grimt ud.”

“Bare se at få vendt den bil, så snart du kan, ikke? Jeg lovede Emma, at du ville hente hende, når du kom tilbage.”

“Jamen, skulle jeg ikke komme op på hospitalet? Hvis Jonas skal ...”

“Jeg skal nok tage mig af Jonas, så klarer du Emma.”

Endelig, endelig var det Jette, der blev vinket frem. Med gråden siddende som en kantet klump i halsen trillede hun forsigtigt fremad,

forbi udrykningskøretøjerne, væk fra ulykkesstedet. Hendes fyldte blære var nu ved at være et regulært problem. Hun måtte finde et toilet hurtigst muligt. Var der ikke en tankstation oppe ved den næste afkørsel?

BEEEEEP-BEEEEEP. Det var et nummer, hun ikke kendte. BEEEEEP-BEEEEEP. Jette kunne næsten ikke rumme mere. Ikke før hun havde fået tisset, i hvert fald. BEEEEEP-BEEEEEP. *Please*, ikke flere ulykker! Hun tog den.

“Det’ Jette.”

“Andreasen her. Viceværten.”

“Nå, hej. Hvordan står det til med vandskaden? Er I ved at have styr på det?”

“Joh, der er da stillet noget affugtningsudstyr op, og det skal nok give noget i løbet af de næste par dage. Men der er noget, jeg må fortælle dig ...”

“Ja?” Jette havde fået øje på afkørslen til tankstationen og blinkede af. Hun kunne ikke holde sig så meget som et minut mere.

“Din kat er sgu løbet væk.”

“Hvad? Hvordan er det gået til? Var hun ikke lukket inde i stuen?”

“Jo, men jeg skulle jo lufte ud. Der skulle laves gennemtræk, forstår du nok.”

“Hvordan det?”

“Falckmændene og jeg åbnede døre og vinduer i alle de tre berørte lejemål. Katten gik ud på altanen, jeg ville fange den, og så stak den af. Den hoppede sgu lige ud over kanten og løb væk.”

“Fra første sal! Andreasen, for fanden!”

“Den kom altså ikke noget til. Jeg så den spæne over mod legepladsen. Ja, jeg beklager sgu meget, men mon ikke den finder hjem igen af sig selv?”

“Lige et øjeblik, Andresen.” Dér var toilettet, en gråmalet dør på siden af den lave bygning. Jette hoppede ud af bilen og småløb hen til døren med telefonen for øret. Hun flåede strømpebukserne ned og satte sig. Ahhhh.

“Jette?”

“Ja, ja, jeg er her,” sagde hun, da hun igen kunne trække vejret.

“Hvor er du?”

“Jeg er på vej hjem ... Andreasen, det er altså for meget, det her.” Jette trak op i wc’et. “Du må gå ud og finde den kat igen. Hun finder ikke selv hjem, det er helt umuligt. Hun er slet ikke vant til at være ude.”

“Det har jeg simpelthen ikke tid til. Her er rigeligt at tage sig til med alle de vandskader.”

Jette skyllede hurtigt hænderne under den kolde hane og drak også en slurk vand, før hun trådte ud igen.

Bilen var væk.

Hun kiggede først til den ene side, så til den anden. Men den var væk. Med ét huskede hun, at hun havde ladet nøglerne sidde i, da hun løb hen mod toilettet. Hvor længe havde hun været væk? Halvandet minut? To? Mere kunne det ikke være. Men det var alt sammen ligegyldigt nu. Bilen var væk. Og det var hendes taske også. For slet ikke at tale om pungen med kreditkort, nøglerne til lejligheden – og naturligvis id, der gjorde det muligt for en eventuel indbrudstyv at finde ud af, hvor nøglerne passede. Det eneste, hun havde tilbage, var mobilen.

Det tog hende tre minutter at få spærret diverse kort. Derefter ringede hun til viceværtten. Han tog ikke telefonen. Hun prøvede Anne Jørgensens nummer.

“Hallo?”

“Hej, Anne. Det er Jette.”

“Hvor er det noget lort, det med katten, hvad? Andreasen har lige fortalt mig det hele.”

“Ham har jeg lige prøvet at få fat på. Er han hos dig nu?”

“Næh, han er smuttet. Hvorfor?”

Jette forklarede alt det med bilen og nøglerne og den potentielle indbrudstyv og adressen, der lå i Jettes taske.

“Skal jeg ringe efter en låsesmed?”

“Åh, gider du?”

“Vent lidt. Jeg er faktisk ikke sikker på, at han vil skifte låsen, hvis ikke enten du eller din mand er her. Tror du, din mand har tid at komme?”

“Nej, det kan han ikke. Han er på hospitalet med ... Det er en længere historie, Anne. Men du har sikkert ret. Hvad gør jeg?”

Der var stille i røret nogle sekunder. Anne sukkede næsten uhørligt. “Jeg finder Andreasen og får ham til at låse op. Så sætter jeg mig ned i din lejlighed, så der i det mindste er nogen hjemme, til du kommer hjem.”

“Hvor er du sød. Jeg skylder dig et par flasker god rødvin, Anne.”

“Det ville jeg ikke sige nej til. Vi ses snart.”

Jette blev stående nogle øjeblikke. Hvad nu? Hvordan skulle hun komme hjem? Hun havde ingen penge. De lå i pungen, som lå i tasken, som lå i bilen, som nu var på vej ... Hvorhen? Skulle hun ringe til Martin? Hvis hun fik fat i en taxi, så kunne de køre forbi hospitalet, og så kunne han betale vognen. Så kunne hun tage *hans* bil ud at hente Emma, og så ... Hun kunne igen mærke tårerne svide i øjnene.

BEEEEEP-BEEEEEP.

“Ja?”

“Hej, det er Lise. Hvad er det, jeg hører? Gunnar siger, han har fritstillet dig, og der er vild panik i nonfood. Der er nogle, som siger, de vil nedlægge arbejdet, til han genansætter dig, og Henning har”

“Lise, ikke nu. Jeg kan simpelthen ikke ... Ikke nu. Okay?”

“Jo, jo, selvfølgelig, hvis du ...”

“Vi snakkes ved i morgen, ikke? Jeg kommer lige et smut for at hente mine ting.”

“Okay.”

Jette stillede sig med ryggen mod toiletbygningen og ansigtet vendt mod solen. Hun prøvede at tvinge sin vejrtrækning ind i en rolig rytme. Hun måtte tænke sig grundigt om. Lysten til at involvere Martin kunne ligge på et meget lille sted. Han var rasende på hende i forvejen, og hun havde ikke engang fortalt ham det hele ... Bare hun kunne finde en anden løsning.

BEEEEEP-BEEEEEP. Igen et nummer, hun ikke genkendte.

“Det er Anne-Dorthe. Tasjas mor.”

“Hej. Er alt vel?”

“Joh ... Men Emma vil meget gerne hjem. Ved du, hvornår du kan være her?”

“Åh ... Jamen, den er helt gal, Anne-Dorthe. Jeg står på en tankstation ved Roskilde. Min bil er lige blevet stjålet, og min taske med alle mine kreditkort lå i den, så jeg kan ikke bare tage en taxi.”

“Skal jeg komme og hente dig?”

“Ej, gider du? Det ville da være ... Åh nej, det er en dårlig idé. I risikerer bare at sidde fast i den samme trafikprop.”

Pause.

“Anne-Dorthe? Er du der?”

“Jeg står og tænker. Ved du hvad ... snak lige med Emma, mens jeg finder ud af, om jeg har penge nok på kontoen til at lægge ud for en taxi til dig. Det er jo sidst på måneden, så jeg er nødt til at tjekke ...”

“Hvis du kan det, ville det være skønt. Så kan jeg overføre penge til dig i aften.”

“Du får lige Emma.”

“Tak.”

“Hvor er du, mor?”

“Jeg er på en tankstation, ikke ret langt fra dér, hvor mormor bor. Jeg kommer snart og henter dig, skat.”

“Jonas er syg.”

“Det ved jeg godt.”

“Han er på hospitalet.”

“Ja. Men han kommer hjem i morgen, skat.”

“Jeg vil se ham nu.”

“Måske. Det kommer an på, om ...”

“Jeg vil se ham nu!” Emmas stemme knækkede.

“Ved du hvad, om lidt kommer jeg og henter dig, og så taler vi om det, ikke?”

“Vil. Se. Ham. NU!” hulkede barnet.

“Emma, tag det roligt. Vi tager hen og besøger ham på hospitalet, så. Men kun hvis du lover at tage det roligt, til jeg kommer.”

Emma græd så meget, at hun ikke kunne svare.

“Skat, svar mig nu. Lover du at tage det roligt?”

Intet svar.

“Skat?”

“Jette? Det er Anne-Dorthe. Der er penge nok på kontoen. Få fat i en taxi, og kom, så hurtigt du kan. Jeg skal nok trøste Emma så længe.”

“Du må altså meget undskyldte. Hun plejer ikke at være så ...”

“Hun er seks år, Jette. Det er okay. Bare kom. Jeg står klar med dankortet.”

“Tak.”

Tankpasseren oplyste navnet på det nærmeste taxiselskab. Jette bestilte en vogn og stillede sig til at vente uden for butikken. Hendes mave skreg af sult, fordi duften af ristede pølser og varme kanelsnegle bølgede ud imod hende, hver gang døren gik op. Men uden penge var der ikke noget at gøre ved det.

Taxichaufføren var en kraftigt bygget, lyshåret mand i trediverne. Han ville meget gerne snakke, og det viste sig hurtigt, at han havde en hel vifte af interessante synspunkter. Biltyve og trafikulykker var i denne situation de mest aktuelle og lagde da også beslag på en stor del af samtalen, men såvel Ungdomshuset som regeringens slappe indvandrerpolitik nåede da også at få nogle ord med på vejen, før ...

BEEEEEP-BEEEEEP. Det var Martin.

“Undskyld,” sagde Jette. “Jeg er lige nødt til at tage den her.”

“Det er da *helt* okay,” svarede chaufføren i et tonefald, der mere end antydede, at det ikke var.

BEEEEEP-BEEEEEP.

“Det’ Jette.”

“Gudskelov. Er du okay?”

“Øh ... Hvordan mener du?”

“Jamen, ulykken?”

“Den er jeg kommet forbi. Men i mellemtiden er der så sket det, at ...”

“Ikke *den* ulykke. Den med vores egen bil. Politiet har lige ringet.”

“Hvad er der sket?”

“Det var sådan set det, jeg håbede, at du kunne fortælle mig. Bilen – altså vores bil – er fundet helt smadret i et industrikvarter ved Hedehusene. Nogen har knust ruderne og lygterne og sat ild til den ... Og så var jeg selvfølgelig bange for, hvad der var sket med dig.”

“Ingenting. Jeg sidder i en taxi på vej over til Tasjas mor. Bilen blev stjålet, da jeg var inde på en tankstation for tre kvarter siden.”

“Nå, men godt, der ikke skete noget med dig. Resten må vi tage med forsikringen.”

“Ring på, hvis du kommer hjem i nat.”

“Hvorfor?”

“Jeg får en låsesmed til at ...”

“En låsesmed? Du siger ikke, du lod den stå med nøglerne i?”

“Det var bare to minutter ... Jeg skulle sådan tisse.”

“Jette, for fanden.”

“Og min taske stod på forsædet, så han har også vores adresse. Men jeg har fået spærret kortene.”

“Hvis han har både nøglerne og adressen, så er han vel allerede på vej. Du er fandeme for meget, Jette.”

“Jamen, jeg har fået Anne Jørgensen til at blive i lejligheden, til jeg kommer hjem og kan få fat i låsesmeden.”

“Og hvem er så Anne Jørgensen?”

“Overboen. Vi var alligevel i kontakt på grund af vandskaden ... Åh, den har jeg ikke fået fortalt dig om. Du får hele historien, når jeg kommer hen på hospitalet.”

“Jeg troede, du skulle hente Emma og få fat i en låsesmed?”

“Jamen, bagefter. Det kan vel ikke tage så lang tid at få skiftet den lås. Jeg har lovet Emma, at vi tager ud og siger godnat til Jonas.”

Der var helt stille i røret.

“Martin?”

“Du har haft en begivenhedsrig dag, hvad? Du er sikker på, at der ikke er sket flere ulykker, du har glemt at fortælle mig om?”

Jette skottede til taxichaufføren, der overhovedet ikke lagde skjul på, at han lyttede med.

“Jette? Hvis der er sket mere, ville jeg sætte pris på at få det at vide.”

Hun lagde hånden omkring mund og mobil og talte så dæmpet, hun kunne. “Sheeba er løbet væk. Og jeg har mistet mit job.”

“Hvad siger du? Altså ikke det med katten, det andet?”

Hun rømmede og gentog lidt højere: “Jeg er blevet fyret.”

“Fyret? Hvorfor fanden det?”

“Det forklarer jeg senere. Batteriet er ved at være fladt. Vi tales ved, ikke?”

“Jamen, Jette, du må sgu da lige forklare mig, hvad ...”

Hun afbrød forbindelsen.

“Nå, dér blev *han* sgu sur, hva’?” sagde chaufføren, tydeligt opmuntret.

“Lige et øjeblik. Jeg skal lige ordne noget,” sagde Jette.

Hun sad med mobilen i hånden. BEEEEEP-BEEEEEP. Det var Martin igen. Selvfølgelig. BEEEEEP-BEEEEEP. Hun stirrede ned på displayet. BEEEEEP-BEEEEEP. Hun så på hans navn, der stod og blinkede arrigt. BEEEEEP-BEEEEEP. Hun slukkede for mobilen. Om lidt ville taxichaufføren opdage, at hun atter var til rådighed. Men i sekunderne indtil da ... Ahhh.

Anna Grue beskriver i ti noveller de små og store katastrofer, der kan opstå, når omverdenen pludselig blander sig i ens private cirkler.

Mød for eksempel provinskonen Birgit, der vinder en makeover i et dameblad, kontordamen Jette, der oplever sin tilværelse smuldre, mens hun sidder fast i en trafikprop; 83-årige Herman, der har fået nye naboer; Birkerød-pigen Ditte, der flytter til en skole i den anden ende af landet – og forfatteren Helle, der aldrig skulle have involveret de andre gæster på skriverrefugiet i

sin nye roman ... Og hvad er det for noget med den røde Suzuki Swift, der dukker op i flere af de ti noveller?

De andre er en vedkommende og skarp novellesamling, som kendetegnes ved Anna Grues sædvanlige let-flydende pen og hendes sans for dygtigt at fange situationer og personer på kornet.

POLITIKENS FORLAG

politikensforlag.dk

9 788740 003055

